

HVIS DU IKKE ER HER I MORGEN:

Det startet for meg på samme måten som med de aller fleste. Jeg hadde en ganske gjennomsnittlig barndom, men var lagt fra lik de andre på min alder. Det hadde ligget inni meg og gjæret, vokst seg større alle årene jeg hadde prøvd å skyve det til side, men det var ikke før jeg åpnet øynene for første gang, at jeg skjønnte hva det var.

Jeg gikk med hode bøyd, helt i min egen verden, da jeg ble oppmerksom på en høy, nesten berusende lukt. En mann kom gående bak meg, med raske, beslutsomme skritt. Jeg kunne føle hvordan blodet strømmet gjennom årene hans. Hvordan de tykke årene pulserte under den klamme huden der gensenen strammet mot håndleddene hans. Han hastet forbi meg, og i et øyeblikk fikk jeg en voldsom trang til å kaste meg over han. Det mørke håret hans glinset i lyset fra gatelykten, og en svak eim av svette slo mot meg i det han rundet et hjørne og forsvant ut av synet. Jeg ble stående og holde pusten noen sekunder før jeg fortsatte i motsatt retning av hvor han hadde gått. Denne mannen hadde gitt meg et sjokk. Følelsen av å ha mistet selvkontrollen satt like tydelig i kroppen som lysten jeg hadde til å snu og løpe etter ham. Snøen la seg som et teppe på bakken, og dempet alle lukter, samtidig som kulden gjorde sansene mine ufokuserte. Jeg begynte å bevege meg, løp så fort jeg kunne til jeg skled på isen og ble liggende med hodet begravet i snøen.

Jeg snudde meg over på ryggen og ble liggende å stirre opp mot stjernehimmelen mens snøen smeltet ned i nakken min. Det var noe underlig beroligende ved å ligge på denne måten. Det fikk meg til å føle meg så liten, som om ingen ting jeg gjorde kunne ha noen større betydning. Tross alt, jeg var bare et tilskudd i et univers bestående av millioner på millioner av ukjente planter. Jeg var ingen ting. Men like vel hadde jeg gitt meg selv retten til å ta liv, uten videre betenkning over konsekvensene av handlingene mine. Snøen begravde meg, gjorde meg til en del av bakken, ute av syne for omverdenen.

Jeg slo opp øynene. En liten jente sto over meg med et bekymret uttrykk i ansiktet. Hun strakte ut en hånd, og børstet snøen av pannen min før jeg satte meg opp og møtte blikket hennes. Stjernene speilet seg i øynene hennes da hun så på meg, og et stikk av skyldfølelse stakk i brystet mitt da jeg tok hånden hennes.

Det var som om jeg prøvde å flykte fra meg selv, bare løp, fortere, uten et mål. De høye grantrærne nektet lyset fra gatelyktene å trenge gjennom. Skogen lå badet i mørke. Jeg ble sittende på snøen å ånde inn alt av lukter og lyder rundt meg. Månen blendet meg da jeg lente ryggen mot en stubbe og ble liggende å myse mot himmelen. Jeg tørket meg rundt munnen og ble sittende å studere de røde flekkene hendene mine var dekket av. Angeren gnagde som en smertefull klump i halsen, større og mer intens for hvert sekund som gikk, men et vesen drevet av instinkt, blindet for medlidenhet, og fylt til randen av hat og selvmedlidenhet, kan ikke temmes.